

La veritat de la veritat i només la veritat.

Cada matí el sol triomfa escalant les llambordes del carrer Fonollar. Il·lumina les façanes del Port d'en Alegre i el mur de pedra arrebossat de la platja de Sant Sebastià que pren consistència i es materialitza daurat. Les cases de primera línia es deixondeixen a poc a poc, es desvetlla el seu secret en obrir-se la persiana d'una finestra on s'hi entreveu la presència de dues dones. De la porta en surt una nena que du al canell la bossa del pa, brodada amb una espiga i de la ma agafada una nina de drap, la Lola, com ella l'anomena.

Al capdamunt del turó de la Punta les parets blanques del Racó de la Calma tarden encara a llevar-se, endormiscades badallen i fan el golondro. Mentre la llum daurada del matí colonitza tots i cadascun dels panys, forrellats, balconades i terrats en un bany de sol ple d'energia vivificadora, el relleu esculpit a la pedra cantonera pren tot el protagonisme amb l'escut de Maricel, el sol vermell damunt tres ones blaves.

El sarcòfag dorm el son dels immortals, ancorat entre porta i porta, sota l'atri que fa de teulada. Un aixopluc que han aprofitat per a passar-hi la nit la colla de vagabunds, quatre sense sostre. Són pobres de solemnitat, no tenen llar però s'han fet seu aquest espai blanc, màgic i silenciós, trencat pel crit dels falciots que els desperta de l'entreson. N'hi ha un que crida per saber-se viu. I els altres tres l'esbronquen queixant-se de tot: de la matinada freda i de la mare que el va parir.

Passa, fent *footing*, un *runner* solitari amb *leggings* i *snakers* de marca, delerós de l'aire fresc que aquests quatre homenets empudeguen amb rots de vi barat. *Homeless* els classifica ell, *ex-pat*, mentalment amb dicció ianqui sense ni atrevir-se a mirar-los. Quatre tetra-bricks de Don Simon buits al terra testifiquen l'aroma, estratègicament disposats donen fe del regust, resten trepitjats i espremuts, casi com oblidats però no. L'olor de vi barat es barreja amb la pudor dels pets de favada asturiana en llauna de conserva. N'han quedat obertes quatre damunt la tomba romana, sacrílegament disposades en fila, ofertori profà, resta d'un ritual necròfil als deus de l'avern llatí, detrit que provoca un viu contrast contemporani, entre bibelot surrealista i serigrafia pop art, simulacre amb la categoria d'*objet trouvé* i presència d'instal·lació *ready made*, en Joan Brossa hi tindria molt a dir.

El sarcòfag, autèntica peça d'època romana, troballa arqueològica exhumada a l'hort del Vinyet, portada amb carro per formar part d'aquest pastitx eclèctic i presumptuós, pateix, a més a més, l'agressió de la brutícia dels coloms que també han dormit aixoplugats sota l'atri teulat del racó encalmat i s'han abonat embrutant-lo amb els regalims dels seus excrements i amb les plomes grises cagades, tot plegat fa molt de fàstic.

La ferum és considerable, la postal ha quedat deplorablement esguerrada. De cop arriba la brigada de neteja, una pobra noia, ella tota sola arrossegant el carret ultramodern amb el logotip del Fem Sitges Verd i Fem Sitges Net. Amb l'escombra al rest intenta posar ordre al desori. Buida la paperera plena a besar, recull restes de brossa indefinida, plega bosses estripades del "botellot" de la passada nit, rasca els vòmits secs. Millor no fixar-s'hi, ni massa, ni gaire, ni poc. Millor escombrar-ho tot mentre xiula l'himne de la cançó del poble, la del musical Els Miserables. Els vagabunds la temen i a la vegada se l'estimen perquè ella els reconeix a primer cop d'ull i els saluda amb un bon dia ben despert que té el gust del cafè amb llet. I perquè ella fa pinta de net, de llençols blancs i llit calent, i porta una cua drete i ben pentinada i els arriba l'olor d'aigua colònia, 1916.

Aquesta aigua no es bona per beure. Els rodamóns saben que han de marxar, al menys per una estona, com els visitants que hauran de marxar del museu a l'hora de tancar. Ells, els pobres de carrer, han de deixar-ho tot, com sempre i de vell mou, tot, tot ben endreçat, amuntegat, plegat i amagat, una mica. Li demanen una cigarreta a l'escombriaire i ella els en dona tot el paquet on n'hi queden quatre o cinc. Agraïts la conviden amb un gest de complicitat i amb generosa grandiloquència però els surt la tristesa pròpia d'un clown. Aquesta si però no raja sempre. Alguns turistes descobreixen l'encant de indret tan pintoresc que en realitat és un *fake*, un fals racó, una escenografia noucentista, pura *vendetta* a l'americana. En fa cinc cèntims una guia *kiler* molt eixerida, que comanda un grup d'estudiants Erasmus:

“En realitat són dos palaus, el Maricel de Mar i el Maricel de Terra. Com veieu són de cartró pedra com les construccions del Poble Espanyol a Montjuic. Fa poc més de cent anys mister Charles Deering, un nord-americà “ricatxu” va venir a Sitges i va quedar enamorat de la col·lecció dels ferros i vidres que tenia un artistàs molt trempat, en Rusiñol, que no va dubtar ni un moment a negar-li vendre's aquell tresor seu, fet amb la suor i les llàgrimes de viatges en carro i ensarronades varies a mossens i pageses. De

cap de les maneres podria mai acceptar una oferta de compra, ni que fos d'un milionari nord-americà, ni d'un maharajà de la Índia amb un flabiol sonant o d'un baixà de Turquia amb tot el seu harem al davant. Ni pensar-ho! El seu Cau Ferrat amb els seus vidres era tot ell una obra d'art, de cap a peus, una col·lecció única i irrepetible. Tant se val si el nord-americà s'encaparrava, s'enfadava o s'hi pujava dempeus. Que si li demanava una compensació? O n'ordia una venjança? Que el bombin ! La tàctica a la llarga va ser molt efectiva i també molt contraproduent, però això ja us ho explicaré quan entrem al museu i vegem els murals d'en Sert, els de la primera guerra mundial, els del miracle de santa Genoveva que estan a la sala d'entrada sota la torrassa.”

El vigilant jurat es passa tota la nit fent guàrdia, acostuma a fer un parell de rondes, una passada la mitjanit i l'altra al matí cap a les sis o a les set. Si està desvetllat o inquiet, o si escolta soroll, té el neguit, l'obligació i el compromís d'anar a veure que passa. Però a través del circuit tancat de càmeres pot comprovar a la panòpia de pantalles si hi ha lladres, o per observar moviments estranys. Mai no hi ha res, tot és al seu lloc, es delecta contemplant la carona de la nena de la clavellina i els ferros tots tan ben col·locats. Li agrada molt la part de dalt, i el primer pis on hi ha els quadres de la Lola Anglada, el ram de les dues noies agafades davant del paisatge amb l'atzavara i, sobretot, aquell marc platejat tan rococó i modern a la vegada. El de la nena asseguda amb el seu vestidet de tirants li té el cor robat i l'escultura petita de bronze, la de la veremadora, faldilla llarga amb un cànir i el cistell a banda i banda. De sobte s'espanta quan veu la paret nua, amb el forat del quadre buit on hi hauria de ser aquell o algun altre. Però de seguida s'adona que ha marxat en préstec, l'han deixat a un altre museu que l'ha demanat per una magna exposició antològica.

Si vol fumar ha de sortir al carrer i allà es trobarà amb el guirigall dels sota-els-ponts. Cap a les deu arriba el relleu i abans ja han començat a netejar les noies de l'empresa de serveis. Per entretenir-se i passar les nits de guàrdia porta un llibre per llegir. S'ha afeccionat a la història francesa i està entusiasmat amb la lectura dels *Miserables* de Víctor Hugo. Assegut a l'entrada llegeix la frase lapidària: Imputar la revolució als homes és com voler imputar la marea a les ones. La tonada arriba ara amb la lletra que canta fora l'escombriaire: *Que els batecs dels nostres cors ressonin forts com mil tambors i que un nou dia comenci ara quan surti el sol.*

Victòria dels Àngels Anglada i Pons.